

Sygn. akt II CSK 293/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II Ca 167/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
oddala wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398 § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazana we wniosku potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Przepisy dotyczące służebności gruntowych, w tym art. 305² k.c., były już bowiem wielokrotnie wykładane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2015 r., V CSK 468/14, z dnia 30 stycznia 2015 r., III CSK 123/14, z dnia 29 maja 2014 r. V CZ 34/14, z dnia 28 marca 2014 r., III CSK 174/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2014 r., II CSK 573/13, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 r., III CZP 107/13).

Strona skarżąca podnosi również, że naruszenie art. 305² k.c. było oczywiste. Taki zarzut powoduje, że nie można równocześnie podnosić, iż w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie

prawne albo potrzeba wykładni tych przepisów, ponieważ budzą one poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie. Jeżeli bowiem w związku z domniemanym naruszeniem przepisu występuje istotne zagadnienie prawne albo powstaje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to nie może być mowy o oczywistym (rażącym) naruszeniu tego przepisu, prowadzącym do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uwzględniając powyższe, stwierdzić trzeba, że stanowisko strony skarżącej jest nielogiczne i niekonsekwentne, albo zagadnienie wykładni i zastosowania normy jest proste, a w konsekwencji naruszenie przepisów prawa oczywiste albo problem jest skomplikowany, przez co powoduje poważne wątpliwości, prowadzące do rozbieżności ocen lub w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a tym samym naruszenie prawa przez sąd nie jest oczywiste.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony ze względu na złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną po upływie ustawowego terminu.